

Σωτηρία Γιακουμάρου

ΕΘΕΛΟΝΤΙΣΜΟΣ: Η ΑΞΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΣΦΟΡΑΣ

- Ο όρος εθελοντισμός αναφέρεται στην ηθελημένη παροχή υπηρεσιών χωρίς το κίνητρο της υλικής ανταμοιβής, προς όφελος της κοινωνίας. Ο εθελοντισμός δεν είναι υποχρεωτικός, δηλαδή στηρίζεται στην αυτόβουλη συμμετοχή του ενεργού πολίτη. Η έννοια του εθελοντισμού είναι αρκετά ευρεία, καθώς συμπεριλαμβάνει μέχρι και την εθελοντική αιμοδοσία ή τη μετά θάνατο προσφορά μελών του ανθρώπινου σώματος για ιατρικούς ή και επιστημονικούς σκοπούς.

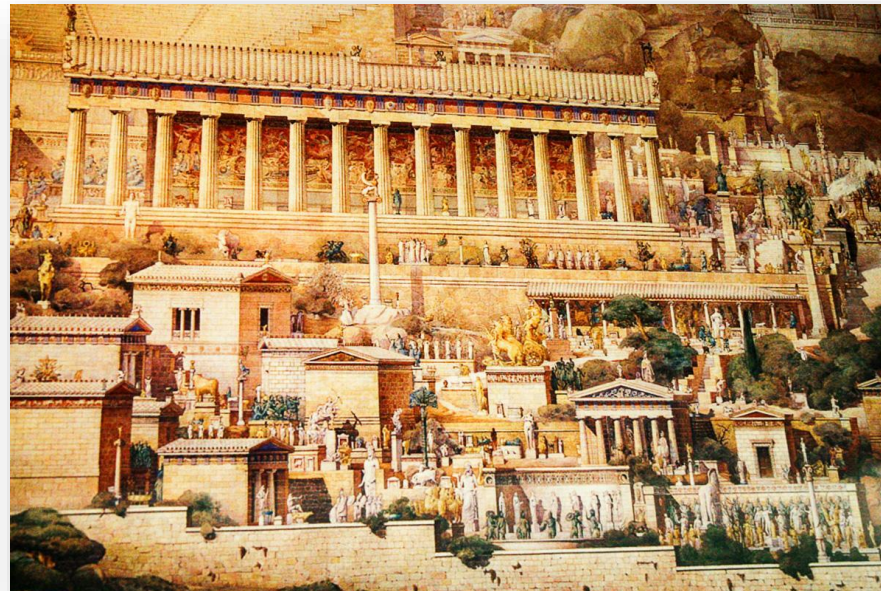

- Όμως, εθελοντής χαρακτηρίζεται και εκείνος που συνεισφέρει υλικά αγαθά σε καταστάσεις που αυτά θεωρούνται αναγκαία για την κάλυψη ανθρωπίνων αναγκών, χωρίς να περιμένει αντάλλαγμα. Στόχος ενός εθελοντή είναι η βελτίωση των κοινωνικών, οικονομικών, περιβαλλοντικών, αθλητικών, εκπαιδευτικών και άλλων θεμελιωδών αναγκών μίας κοινωνίας.

Στην Ελλάδα το πνεύμα του εθελοντισμού προϋπήρχε από την αρχαιότητα με τη θέσπιση του θεσμού των αμφικτιονιών.

Με την πάροδο του χρόνου οι αμφικτιονίες έχασαν τον θρησκευτικό τους χαρακτήρα και δημιούργησαν μια ομοσπονδία υπεύθυνη για τις σημαντικότερες κοινωνικές και πολιτικές αποφάσεις. Όλες αυτές οι πράξεις πραγματοποιούνταν εθελοντικά και δεν υπήρχε αμοιβή για τα μέλη. Για το λόγο αυτό μπορούν να χαρακτηριστούν ως η πρώιμη μορφή του εθελοντικού κινήματος.

Οι αμφικτιονίες ήταν ένας θρησκευτικός και πολιτικός σύνδεσμος των Ελλήνων στην αρχαία Ελλάδα, που δημιουργούνταν με κέντρο τη λατρεία σ' ένα ιερό από τους κατοίκους των γύρω πόλεων. Οι αμφικτιονίες ήταν η πρώτη προσπάθεια που έγινε για να ρυθμιστούν οι σχέσεις μεταξύ των πόλεων της Ελλάδας καθώς, όσο διαρκούσε η δράση τους, σταματούσαν όλες οι εχθροπραξίες.

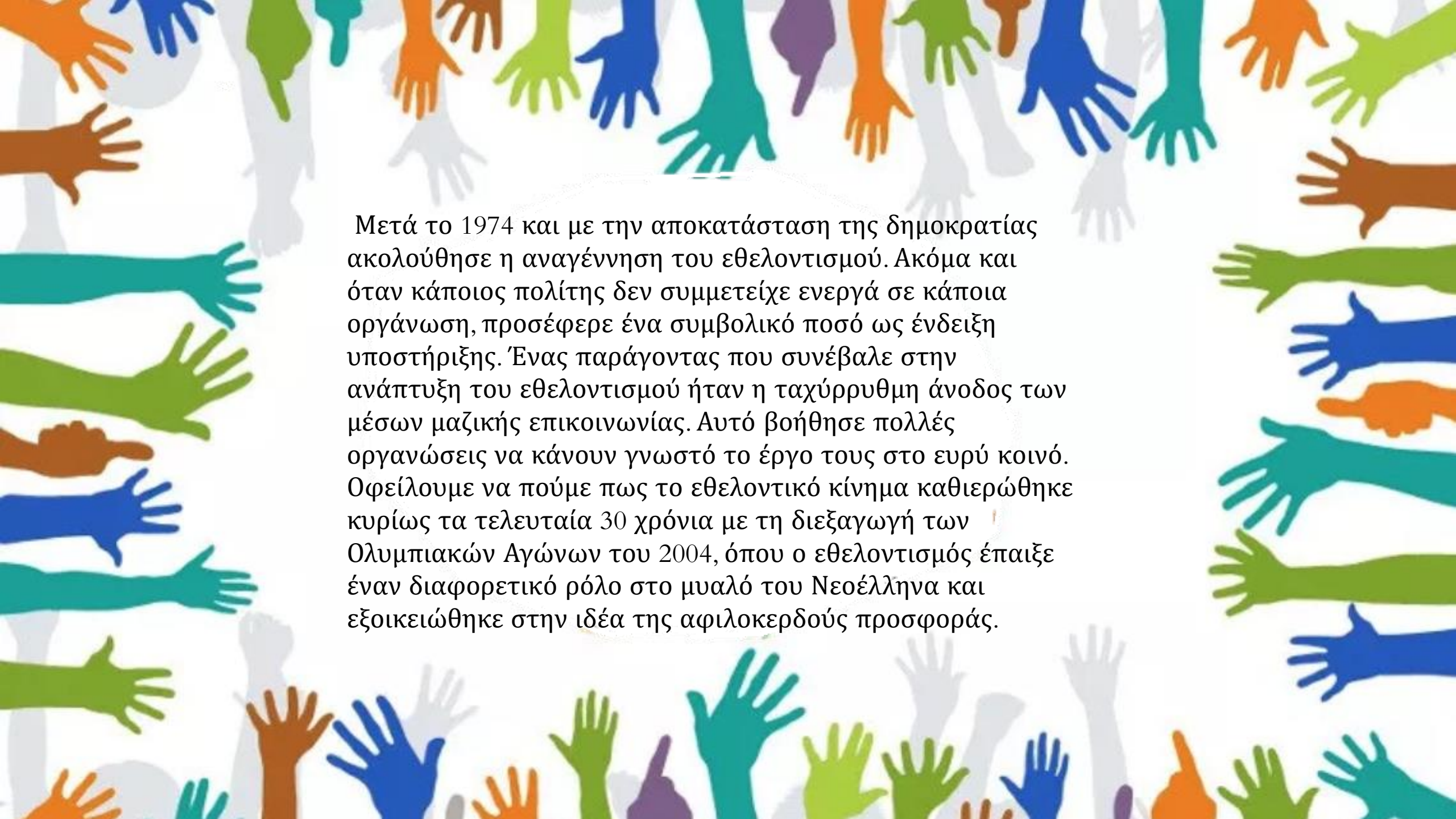

Η
Αμφικτιονία
των Δελφών

Αργότερα ο θεσμός αυτός αντικαταστάθηκε από τα Κοινά και τις Συμπολιτείες και έτσι οι αμφικτιονίες εξαφανίστηκαν. Είναι αξιοπρόσεκτο ότι εμφανίζουν πάρα πολλά κοινά σημεία με την Κοινωνία των Εθνών που υπήρχε πριν από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο αλλά και με τον Οργανισμό των Ηνωμένων Εθνών που υπάρχει σήμερα.

Κατά τη διάρκεια **του 20ου αιώνα** η Ελλάδα αντιμετώπισε πολλές δυσκολίες που την εμπόδισαν να διαμορφώσει το σύγχρονο εθελοντικό κίνημα. Είναι φανερό πως σε μια χώρα με στρατιωτικά κινήματα και αντικινήματα τις πρώτες δεκαετίες του 20ου αιώνα, δικτατορικό καθεστώς την εποχή του μεσοπολέμου αλλά και κατά την επταετία 1967-1974, χτυπημένη από δύο πολέμους, έναν εμφύλιο και τον εφιάλτη της μετανάστευσης, το ρεύμα του εθελοντισμού δεν θα μπορούσε να αναπτυχθεί. Η επιβίωση ήταν το κύριο μέλημα του ελληνικού λαού. Παρακλάδια διεθνών οργανισμών όπως η Unicef και ο Ερυθρός Σταυρός προσπάθησαν να αποκτήσουν βάση στην Ελλάδα.

Μετά το 1974 και με την αποκατάσταση της δημοκρατίας ακολούθησε η αναγέννηση του εθελοντισμού. Ακόμα και όταν κάποιος πολίτης δεν συμμετείχε ενεργά σε κάποια οργάνωση, προσέφερε ένα συμβολικό ποσό ως ένδειξη υποστήριξης. Ένας παράγοντας που συνέβαλε στην ανάπτυξη του εθελοντισμού ήταν η ταχύρρυθμη άνοδος των μέσων μαζικής επικοινωνίας. Αυτό βοήθησε πολλές οργανώσεις να κάνουν γνωστό το έργο τους στο ευρύ κοινό. Οφείλουμε να πούμε πως το εθελοντικό κίνημα καθιερώθηκε κυρίως τα τελευταία 30 χρόνια με τη διεξαγωγή των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004, όπου ο εθελοντισμός έπαιξε έναν διαφορετικό ρόλο στο μυαλό του Νεοέλληνα και εξοικειώθηκε στην ιδέα της αφιλοκερδούς προσφοράς.